

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Iławie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Ewa Toczyłowska

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Kaniecka

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Iławie Anny Sorbian - Gontarz

po rozpoznaniu w dniach 14.07, 17.07.2015 r. sprawy:

E. K. (1), urodzonego (...) w W.

syna W. i F. z d. T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 marca 2015 r. w miejscowości I. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, mając 0,93 mg/l, 0,95 mg/l, 0,95 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym prawomocnym wyrokiem sądu za prowadzenie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, przez Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim w sprawie II K 167/10 z dnia 23.06.2010r. za czyn z art. 178a§1 k.k.

tj. o czyn z art. 178a§1 i §4 k.k.

I. oskarżonego E. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 178a§1 i §4 k.k. i za to na podstawie art. 178a§1 i §4 k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 i §2 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 4 (czterech) lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 71§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przy przyjęciu wartości każdej stawki dziennej w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. na podstawie art. 72§1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

V. na podstawie art. 73§1 k.k. oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 42§2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

VII. na podstawie art. 63§2 k.k. na poczet orzeczonego w pkt VI środka karnego zalicza okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego od dnia 15.03.2015r. do dnia 17.07.2015r.;

VIII. na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. – Kancelaria Adwokacka w I., kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych + podatek Vat, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu E. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym;

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt II K 415/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Oskarżony E. K. (1) posiada wykształcenie średnie, obecnie jest na rencie. Wdowiec, nikogo nie ma na utrzymaniu. Był karany sądownie.

Dowody : dane osobowe (k. 10, 67), karta karna (k. 19-20)

W dniu 14 marca 2015 roku oskarżony E. K. (1) pokłócił się ze swoją przyjaciółką G. M.. Oskarżony z tego powodu pił alkohol zarówno wieczorem, jak i rano kolejnego dnia. W dniu 15 marca 2015 roku zabrakło mu alkoholu i postanowił po niego pojechać swoim samochodem osobowym marki R. (...) do sklepu (...) przy ul. (...) w I.. W takiej jazdzie, samochód oskarżonego uderzył w krawężnik, po czym samochód się zatrzymał, a kierujący nim oskarżony położył ręce na kierownicy, głowę oparł na rękach i dłuższą chwilę siedział w takiej pozycji. Po tym oskarżony ponownie uruchomił samochód i jadąc tzw. „żabką”, tj. szarpiąc samochodem, ruszył w kierunku parkingu. Świadcami naocznymi dziwnego zachowania kierującego w/w pojazdem byli K. G. i jej synowa E. G. (1), które przed uderzeniem jechały bezpośrednio za samochodem oskarżonego E. K. (1). Kiedy jego samochód zatrzymał się, w/w wyminęły go i pojechały zaparkować przed sklepem (...). Od momentu, kiedy wysiadły z pojazdu, obserwowały oskarżonego, ponieważ sposób jego jazdy wzbudził w nich podejrzenie, że był on pod wpływem alkoholu. Kiedy oskarżony E. K. (2) zaparkował swój samochód przed sklepem (...), wysiadł z niego i obszedł go dookoła, sprawdzając, czy nie było jakiś uszkodzeń. Następnie przed wejściem do sklepu spalił papierosa i wszedł do środka. W międzyczasie K. G. zadzwoniła po policję, zaś E. G. (2) poinformowała o wszystkim ochronę sklepu i poleciła, aby zatrzymali oskarżonego do momentu, gdy przyjedzie patrol policyjny. Oskarżonemu, z uwagi na to, że był pod wpływem alkoholu, odmówiono sprzedaży wódki, po czym oskarżony wraz z J. O. (pracownikiem ochrony) oczekiwali na przybycie funkcjonariuszy przed wejściem do sklepu. Po przybyciu policjantów i stwierdzeniu przez nich, że w/w prowadził samochód pod wpływem alkoholu, oskarżony został przewieziony do Komendy Powiatowej Policji w I., celem stwierdzenia stanu nietrzeźwości. Przedmiotowe badanie wykazało, że o godz. 14.02 oskarżony miał 0,93 mg/I, o godz. 14.04 miał 0,95 mg/I i o godz. 14.31 miał 0,95 mg/I alkoholu w wydychanym powietrzu.

Czynu tego oskarżony E. K. (1) dopuścił się będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu za prowadzenie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, przez Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim w sprawie II K 167/10 z dnia 23.06.2010 r. za czyn z art. 178a§1 k.k.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: zeznania świadków: K. G. (k. 68, 3v), E. G. (2) (k. 68-69, 14v), J. O. (k. 69, 12v-13), G. S. (k. 69v, 17v), M. N. (k. 69v-70, 18v), oraz protokołu badania stanu trzeźwości (k. 2)

W toku postępowania przygotowawczego powołano dowód z opinii biegłych A. J. i L. G. na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego E. K. (1). Z treści opinii wynika, że oskarżony E. K. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną, czy upośledzenie umysłowe. Biegli rozpoznali u w/w cechy organicznych zaburzeń osobowości, zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu oraz przebyty epizod depresyjny w wywiadzie. Zdaniem biegłych w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu zdolność do rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem nie była zaburzona w rozumieniu art. 31§1 i §2 k.k. Nadto, że ze względu na aktualny stan zdrowia psychicznego oskarżonego nie zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że popełni on czyn o znacznej

społecznej szkodliwości, w tym czyn podobny ponownie pod warunkiem leczenia odwykowego w oddziale odwykowym oraz systematycznego leczenia psychiatrycznego w (...). (dowód : opinia sądowo-psychiatryczna k. 30-34)

Wyjaśnienia oskarżonego :

Oskarżony E. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego (k. 11) i wyjaśnił, że kiedy przyjechał na parking (...), to zaparkował samochód prawidłowo między (...) a (...) prawym bokiem do budynku. Wówczas wyłączył silnik, wyszedł z samochodu i otworzył tylne lewe drzwi, aby zabrać leżącą na siedzeniu saszetkę. Kiedy sięgał po saszetkę, zauważył, że obok, pod kurtką, leżała butelka z zawartością 200 gram wódki. To była wódka żołądkowa gorzka 38% w oryginalnej butelce szklanej o pojemności 200 gram. On tą wódkę wziął do kieszeni, zamknął samochód i poszedł w kierunku drzwi wejściowych biedronki. Zapalił papierosa przy koszu przed sklepem, a następnie skierował się w stronę rogu od szczytu (...) po lewej stronie, rozejrzał się czy nikogo nie było, a kiedy zauważył że nikogo nie było, wypił na dwa lub trzy razy zawartość butelki. Następnie wrócił do drzwi wejściowych przy (...), a butelkę ukradkiem wrzucił do kosza na śmieci. Ponownie zapalił papierosa i po spaleniu wszedł do (...). Chwilę pochodził po sklepie, a następnie podszedł do stoiska z alkoholami i kupił 0,5 l wódki marki K. 40%. Z zakupionym alkoholem chciał wyjść z biedronki, jednak uniemożliwił mu to pracownik ochrony, zatrzymał go przed drzwiami wyjściowymi i kazał spokojnie stać i czekać.

Oskarżony E. K. (1) w toku postępowania sądowego (k. 67v, 68v, 69, 69v, 70) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że było to w połowie marca, pojechał samochodem do Biedronki i był trzeźwy. Pojechał kupić wódkę z powodów osobistych. Wypił tą wódkę i poszedł do (...). Później już samochodem nie jechał. On nie zataczał się, ma jedną nogę krótszą i chory kręgosłup. Wypił wódkę w samochodzie. Zgodził się z tym, że kiedy wchodził do (...), to można było czuć od niego alkohol, bo wypił w samochodzie 200 gram wódki. Papierosa palił, jak wyszedł przy koszu przy (...). Kojarzył, że najechał na krawężnik. Najechał lewym kołem, a nie prawym. Nie zatrzymał się na nim, to było muśnięcie. Troszkę za ostro wjechał w zakręt przy (...) i dlatego najechał na krawężnik, ale wtedy był trzeźwy jeszcze. On miał butelkę 200 gramową w kieszeni w spodniach z lewej strony. Nie pamiętał, żeby mówił o tym, że pił alkohol w nocy i nad ranem. Nie mógł mówić, bo nie pił alkoholu, w ogóle go nie posiadał. Szedł do (...) po alkohol i miał zamiar wrócić do domu pieszo. Był zły i wściekły wtedy, oszalał.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego E. K. (1) nie zasługują na wiarę, ponieważ są nieszczerze, niespójne i nielogiczne, a także sprzeczne ze zgromadzonym w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym. Należy podkreślić, że wyjaśnienia oskarżonego są wewnętrznie niespójne i w toku całego postępowania ewoluowały. W toku postępowania przygotowawczego oskarżony podał, że alkohol wypił po wyjściu z samochodu za rogiem sklepu, zaś w toku postępowania sądowego, że w samochodzie. Poza tym, w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że dwukrotnie palił papierosy, zaś przed Sądem wyjaśnił, że tylko raz. Ponadto w toku postępowania przygotowawczego podał, że w nic nie uderzył, zaś przed Sądem stwierdził, że kojarzy, że najechał na krawężnik.

Niewiarygodne i sprzeczne ze wskazaniami doświadczenia życiowego jest twierdzenie oskarżonego, że „miał zamiar wrócić do domu pieszo”. Pozbawionym logiki byłoby zachowanie osoby, która samochodem jedzie do sklepu po alkohol z zamiarem pozostawienia go na parkingu i wrócenia do domu pieszo.

W ocenie Sądu jedynym logicznym i racjonalnym wytłumaczeniem takich wyjaśnień oskarżonego jest chęć uniknięcia odpowiedzialności za występki, którego się dopuścił.

Podstawę ustaleń Sądu, że oskarżony E. K. (1) dopuścił się czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiły zeznania świadków: K. G., E. G. (2), J. O., G. S. i M. N..

Wszyscy w/w świadkowie zgodnie podali, że feralnego dnia oskarżony był pod wpływem alkoholu, o czym również dowodzi badanie jego stanu trzeźwości.

Świadkowie K. G. (k. 68, 3v) i E. G. (2) (k. 68-69, 14v) podały, że jechały bezpośrednio za oskarżonym E. K. (1), którego zachowanie, jako kierującego pojazdem były dziwne i wzbudziło w nich podejrzenie, że jest on pijany. oskarżony swoim samochodem najechał na krawężnik, zatrzymał się, następnie z dużymi trudnościami ruszył, po czym zaparkował i wysiadł z samochodu. W/w obserwowały go, nie widziały, ażeby oskarżony pił alkohol w samochodzie. Kiedy je mijał, poczuły od niego woń alkoholu. Świadek K. G. zadzwoniła po policję, zaś świadek E. G. (2) poinformowała ochronę sklepu (...) o ich podejrzeniach, a także poprosiła, żeby zatrzymali oskarżonego do momentu przybycia funkcjonariuszy.

Świadek J. O. (k. 69, 12v-13), ochroniarz w sklepie (...) potwierdził, że oskarżony chciał zakupić alkohol, przy czym, z uwagi na to, że był nietrzeźwy, nie został mu on sprzedany. W/w świadek osobiście go zatrzymywał. Ponadto nie zauważył, ażeby oskarżony miał przy sobie jakiś inny alkohol, np. w kieszeni spodni.

Z kolei świadkowie G. S. (k. 69v, 17v) i M. N. (k. 69v-70, 18v), policjanci z KPP w I., potwierdzili, że brali udział w czynnościach wyjaśniających z udziałem oskarżonego E. K. (1). W/w świadkowie zgodnie podali, że oskarżony najpierw twierdził, że nie spożywał alkoholu przed jazdą, a potem zmienił zdanie i oświadczył iż spożywał alkohol w nocy oraz nad ranem (zeznania k. 17v i k. 18v).

Sąd ocenił zeznania świadków K. G., E. G. (2), J. O., G. S. i M. N. jako w pełni wiarygodne, albowiem były szczere, jasne, logiczne i spójne, a także korelowały ze sobą. Należy także podkreślić, że Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, dla których miałyby im nie wierzyć.

W tym miejscu należy podkreślić, że jedynie świadek G. M. potwierdziła wersję podaną przez oskarżonego E. K. (1). Przy ocenie zeznań w/w świadka sąd uwzględnił fakt, że G. M. jest przyjaciółką oskarżonego i fakt ten miał wpływ na treść jej zeznań. Świadek zeznała, że oskarżony nie pił przy niej alkoholu, a potem mówił, że się zdenerwował i wypił wódkę w samochodzie pod (...), że pojechał po wódkę (k. 70).

W ocenie Sądu zeznania świadka G. M. nie mogą być podstawą ekskulpacji oskarżonego, gdyż świadek podała jedynie wersję oskarżonego, nie widziała ona oskarżonego przed tym jak pojechał do (...) po alkohol, ani też nie była bezpośrednim świadkiem zachowania oskarżonego pod sklepem.

W ocenie sądu, w/w świadek złożyła zeznania takiej treści, ponieważ chciała pomóc przyjacielowi w uniknięciu odpowiedzialności karnej za zarzucany mu występki.

Sąd ocenił opinię biegłych (k. 30-34) dotycząca stanu zdrowia psychicznego oskarżonego jako pełną i spójną. Jest ona wynikiem szczegółowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, sporządzona została zgodnie z wymogami obowiązującymi w przedmiotowej dziedzinie, a jej wnioski są logiczne i nie budzące wątpliwości.

Dokumentowi w postaci protokołu badania stanu trzeźwości (k. 2) przyznać należy walor wiarygodności. Nie był kwestionowany w procesie, Sąd również z urzędu nie miał wątpliwości, co do jego wiarygodności i rzetelności.

Sąd uznał oskarżonego E. K. (1) za winnego tego, że w dniu 15 marca 2015 r. w miejscowości I. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, mając 0,93 mg/l, 0,95 mg/l, 0,95 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym prawomocnym wyrokiem sądu za prowadzenie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, przez Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim w sprawie II K 167/10 z dnia 23.06.2010 r. za czyn z art. 178§1 k.k.

Zachowaniem swym oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a§1 i §4 k.k.

Sąd, na podstawie art. 178a§1 i §4 k.k. skazał oskarżonego na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd posiłkował się przede wszystkim dyrektywami jej wymiaru wskazanymi w art. 53 k.k.

Jako okoliczności obciążające potraktował Sąd fakt, iż oskarżony E. K. (1) był uprzednio karany, za występki z art. 178a§1 k.k., wobec czego po raz kolejny dopuścił się popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, z art. 178a§1 i §4 k.k. Z powyższego wynika zatem, że popełnione przez oskarżonego przestępstwa nie miały charakteru incydentalnego i popełnione zostały w sposób w pełni świadomy.

Sąd nie dopatrywał się żadnej okoliczności łagodzącej po stronie oskarżonego.

Uwzględnienie powyższych okoliczności doprowadziło Sąd do przekonania, iż wymierzona kara 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności jest karą adekwatną do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, jak i do stopnia winy oskarżonego.

W ocenie Sądu, oskarżony E. K. (1) zasługiwał na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zgodnie z treścią art. 69 k.k., warunkowo zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia, oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§ 2), a także ocenia, czy warunkowe zawieszenie kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (§ 1).

W stosunku do oskarżonego można w ocenie sądu postawić pozytywną prognozę kryminologiczną, pomimo, że był do tej pory karany sądownie (dane o karalności k. 19-20), wyrok w sprawie sygn. akt II K 167/10 zapadł ponad 5 lat temu.

Dlatego na podstawie art. 69§1 i §2 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 4 lat tytułem próby.

Na podstawie art. 71§1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przy przyjęciu wartości każdej stawki dziennej w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych. Subsydiarna kara grzywny zwiększy w ocenie sądu dolegliwość orzeczonej kary, realnie wykonywanej wobec skazanego.

Z uwagi na fakt, że biegli rozpoznali u oskarżonego cechy organicznych zaburzeń osobowości, zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu, przeżyty epizod depresyjny w wywiadzie, oraz że ich zdaniem ze względu na aktualny stan zdrowia psychicznego oskarżonego nie zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że popełni on czyn o znacznej społecznej szkodliwości, w tym czyn podobny ponownie pod warunkiem leczenia odwykowego w oddziale odwykowym oraz systematycznego leczenia psychiatrycznego w (...), Sąd na podstawie art. 72§1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Na podstawie art. 73§1 k.k. oddano oskarżonego pod dozór kuratora sądowego, aby kontrolował on zachowanie oskarżonego w okresie próby, pod kątem przestrzegania przez niego porządku prawnego, oraz wykonywania orzeczonych w wyroku obowiązków.

Sąd zobligowany był również na podstawie art. 42§2 k.k. orzec wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat.

W ocenie sądu orzeczony zakaz jest adekwatny do stanu upojenia alkoholowego, w jakim znajdował się oskarżony, oraz do zagrożenia, jakie powodował on w ruchu lądowym. Przy wymiarze zakazu, sąd również uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa art. 178a§1 k.k.

Na podstawie art. 63§2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego od dnia 15.03.2015 r. do dnia 17.07.2015 r.

Na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. – Kancelaria Adwokacka w I. kwotę 180 zł + podatek VAT z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu E. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym.

Z uwagi na fakt, że oskarżony E. K. (1) ma stałe źródło dochodu - rentę w wysokości ok. 2400 zł, na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądzono od oskarżonego kwotę 240 złotych tytułem opłaty i obciążono go pozostałymi kosztami sądowymi.